

[Akse] Møller.]

en farlig skatteform. Det ærede medlem hr. Bundvad forlangte bedre kontrol med indtægterne. Allerede deraf ser man, hvor farlig denne skatteform er, hvor ustyrlig den i virkeligheden er. Man er nødt til at opbygge større og større administration for at holde styr på den. Den opfordrer hverken til sparsommelighed eller til arbejde. Det ærede medlem hr. Bundvad har utvivlsomt med de bemærkninger, han gjorde, tænkt på, at der nok ikke er ret mange, der anser den for blankt retfærdig. Den er kommet i miskredit på grund af alle sine åbenlyse urimeligheder. Spørg de fastlønnede på den ene side og de frie erhverv på den anden. En varig overvindelse af vore valutavanskeligheder er da også et argument, og et vigtigt argument, for, at skattens grundlag i højere grad bliver forbruget og i mindre grad indkomsten.

Den højtærede statsminister har efterlyst mit partis politik. Af en sådan efterlysning følger vel, at han selv er rede til at svare på modspørgsmålet: Hvad er da hans politik? Jeg bliver næppe misforstået, når jeg siger, at jeg forstod på den højtærede statsministers tale ved indledningen til debatten — en tale, som naturligvis havde en rent formel karakter, kun havde til hensigt efter forretningsordenen at muliggøre denne debat — at den højtærede statsminister holdt krudtet tørt til replikken. Jeg håber da, at skuddet når det fyres af, bliver en erklæring om, hvad der vil være den høje regerings politik fremover på disse områder. Jeg kan ikke tro, at statsministeren for alvor mener, at valutavanskelighederne skulle være ved at være overvundet. Tendensen i de sidste måneders tal for valutaudviklingen er da meget lidt opmuntrende, og af den senere tids pris- og lønbewægelse ved han, at der ikke er noget godt at vente af den nærmeste fremtid. Den vil føre til nye stigninger i omkostningerne og til ny inflation. Hvad har regeringen da i tankerne? Tror den, at den kan komme igennem med en politik, som, samtidig med at den tilfredsstiller fagbewægelsen, kan skaffe sig et flertal i folketinget?

Den højtærede statsminister og adskillige af dem, der taler som han, har nogle gange

bebrejdet mig, at jeg har talt om, at socialdemokratiet efter arbejdskonflikten var spaltet fra isse til hæl. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det har jeg ikke!). Den højtærede statsminister har ikke bebrejdet mig det. Jeg tager imod korrekтивet, den højtærede statsminister har bare vendt sig imod denne betragtning. Det bliver da nødvendigt for den højtærede statsminister nærmere at forklare os, hvordan man kan bestride spaltningen, når man erindrer, hvad formanden for De Samvirkende, hr. Eiler Jensen, sagde under arbejdskonflikten om regeringens og nationalbankens mangel på fantasi i den økonomiske politik. I den forbindelse blev endda ordet „importregulering“ nævnt. Tror den høje regering virkelig, at den kan skaffe sig tilslutning i det høje ting til nationalbankens socialisering eller til importregulering? Eller hvad mener den højtærede statsminister om de tanker, som Arbejderbewægelsens Erhvervsråds formand, direktør Dalgaard, lod slippe over tændernes gårde i slutningen af maj? Hvad var det, Arbejderbewægelsens Erhvervsråds formand da gik ind for? Det var jo ikke mindre end den socialisering af erhvervslivet, som socialdemokratiet proklamerede i 1945, men senere erstattede med velfærdsstatens tillokkelser. Er det ikke en spaltning? Eller vil den højtærede statsminister kunne hævde, at han har ført en politik her i tinget i overensstemmelse med den slags betragtninger, og at han også i fremtiden vil gøre det?

Den højtærede statsminister har jo ikke noget imod en saglig diskussion om begrebet „velfærdsstaten“. Det fremgår af søndagstalen i Fredericia, at han vedkender sig som mål for sin politik at tilvejebringe større lighed mellem befolkningens muligheder og vilkår. Er det nr. 1 på velfærdsstatens program? Såvidt jeg husker, kæmpede den højtærede statsminister, da han var en iøvrigt særdeles respekteret finansminister, sig frem til en anden opfattelse, frem til den opfattelse, at feltråbet om at lade de rige betale led af den afgørende mangel, at de rige ikke var tilstrækkelig mange og ikke rige nok til, at det kunne blive til noget, hvis man skulle dele velstanden ud. Jeg går ud fra, at han stadig har nogenlunde den samme opfattelse.